

Memoriala Vespermanĝo

Sabato, la 6a de Aprilo 2024

Libro de Vero Legaĵo 141:9.1-3; 142:0.1-142:8.5

141:9.1

Lundo, la lasta tago de marto, Jesuo kaj la apostoloj ekis sian vojaĝon supren laŭ la montetoj al Jerusalemo. Lazaro de Betania jam estis irinta al Jordanio dufoje por vidi Jesuon, kaj ĉiu aranĝo estis farita por la Majstro kaj liaj apostoloj resti ĉe Lazaro kaj liaj fratoj en Betania tiel longe kiel ili dezirus resti en Jerusalemo.

141:9.2

La disĉiploj de Johano restis en Betania trans la Jordanon, instruante kaj baptante la multecon, tiel ke Jesuo estis akompanita nur de la dek du kiam li alvenis ĉe la hejmo de Lazaro. Tie Jesuo kaj la apostoloj restis dum kvin tagoj, ripozante kaj refreŝigante antaŭ ol iri al Jerusalemo por la Pasko. Estis granda okazo en la vivoj de Marta kaj Maria havi la Majstron kaj liajn apostolojn en la hejmo de ilia frato, kie ili povis ministradi al iliaj bezonoj.

141:9.3

Dimanĉe matene, la 6-an de aprilo, Jesuo kaj la apostoloj iris malsupren al Jerusalemo; kaj ĉi tio estis la unua fojo kiam la Majstro kaj ĉiuj dek du estis tie kune.

142:0.1

La monato de aprilo Jesuo kaj la apostoloj laboris en Jerusalemo, forirante el la urbo ĉiu vespero por pasigi la nokton en Betania. Jesuo mem pasigis unu aŭ du noktojn ĉiu semajno en Jerusalemo ĉe la hejmo de Flavio, greka judo, kie multaj eminentaj judoj venis en sekreto por intervjuis lin.

142:0.2

La unua tago en Jerusalemo Jesuo vizitis sian amikon de antaŭaj jaroj, Anan, la iamajn ĉefpastro kaj parenco de Salomo, edzino de Zebedeo. Anan estis aŭdinta pri Jesuo kaj liaj instruadoj, kaj kiam Jesuo vizitis la hejmon de la ĉefpastro, li estis ricevita kun multe da rezerveco. Kiam Jesuo perceptis la malvarmon de Anan, li tuj foriris, dirante kiam li foriris: "Timo estas la ĉefa sklaviganto de homo kaj fiero lia granda malforteco; ĉu vi volas sin trairi en sklavon al ambaŭ tiuj detruantoj de ĝojo kaj libereco?" Sed Anan ne respondis. La Majstro ne revidis Ananon ĝis la tempo kiam li sidadis kun sia bofilo en juĝo pri la Filo de Homo.

142:1.1

Tra la tuta monato Jesuo aŭ unu el la apostoloj instruis ĉiutage en la templo. Kiam la amaso de la Paskaj festenanoj estis tro granda por eniri la templan instruadon, la apostoloj kondukis multajn instruadajn grupojn ekster la sanktaj terenoj. La pezo de ilia mesaĝo estis:

142:1.2

La regno de la ĉielo estas proksima.

142:1.3

2. Per fido en la patrineco de Dio vi povas eniri la regnon de la ĉielo, tiel iĝante la filoj de Dio.

142:1.4

3. Amo estas la regulo de vivado en la regno – suprema dediĉo al Dio dum amante vian najbaron kiel vi mem.

142:1.5

4. Obedo al la volo de la Patro, donante la fruktojn de la spirito en sia propra vivo, estas la leĝo de la regno.

142:1.6

La amaso de homoj, kiuj venis festi la Paskon, aŭdis ĉi tiun instruadon de Jesuo, kaj centoj el ili ĝojis pri la bona novaĵo. La ĉefpastroj kaj regantoj de la judoj tre zorgis pri Jesuo kaj liaj apostoloj kaj diskutis inter si pri kio devus esti farita kun ili.

142:1.7

Krom instrui en kaj pri la templo, la apostoloj kaj aliaj kredantoj estis engaĝitaj en multe da persona laboro inter la amaso de la Paskaj festenanoj. Ĉi tiuj interesitaj viroj kaj virinoj portis la novaĵojn de la mesaĝo de Jesuo de ĉi tiu Paska festo al la plej foraj partoj de la Romia Imperio kaj ankaŭ al la Oriento. Tio estis la komenco de la disvastiĝo de la evangelio de la regno al la ekstera mondo. La laboro de Jesuo ne plu estis limigita al Izrael.

142:2.1

Estis en Jerusalemo partoprenanta en la Paska festeno unu Jakobo, riĉa juda komercisto el Kreto, kaj li venis al Andreo petante vidi Jesuon private. Andreo organizis tiun sekretan renkontiĝon kun Jesuo ĉe la hejmo de Flavio la vesperon de la sekva tago. Ĉi tiu viro ne povis kompreni la instruadojn de la Majstro, kaj li venis ĉar li deziris pli ampleksan informon pri la regno de Dio. Jakobo diris al Jesuo: "Sed, Rabeno, Moseo kaj la malnovaj profetoj diras al ni ke Jehovo estas ĵaluza Dio, Dio de granda kolero kaj fieraj kolero. La profetoj diras ke li malamas malbonfarantojn kaj vengas sur tiuj, kiuj ne obeas lian leĝon. Vi kaj viaj disĉiploj instruas nin ke Dio estas afabla kaj kompatema Patro kiu tiel amas ĉiujn homojn ke li bonvenigus ilin en tiun novan regnon de la ĉielo, kiun vi proklamas tiel proksima."

142:2.2

Kiam Jakobo finis paroli, Jesuo respondis: "Jakobo, vi bone priskribis la instruadojn de la malnovaj profetoj kiuj instruis la infanojn de sia tempo laŭ la lumo de sia epoko. Nia Patro en Paradizo estas senŝanĝa. Sed la koncepto de lia naturo larĝiĝis kaj kreskis de la tempo de Moseo malsupren tra la tempoj de Amos eĉ ĝis la generacio de la profeto Jesaja. Kaj nun Mi venis en la karno por

malkovri la Patron en nova gloro kaj montri lian amon kaj kompatemon al ĉiuj homoj sur ĉiuj mondoj. Kiel la evangelio de ĉi tiu regno disvastiĝos tra la mondo kun sia mesaĝo de ĝojigo kaj bonvolo al ĉiuj homoj, pliboniĝos kaj pliboniĝos la rilatoj inter la familioj de ĉiuj nacioj. Post kiam pasos la tempo, patroj kaj iliaj infanoj amos unu la alian pli, kaj tiel pliboniĝos la kompreno pri la amo de la Patro en la ĉielo por liaj infanoj sur la tero. Memoru, Jakobo, ke bona kaj vera patro ne nur amas sian familion kiel tuto—kiel familion—sed li ankaŭ vere amas kaj afekte zorgas pri ĉiu individua membro."

142:2.3

Post ampleksa diskuto pri la karaktero de la ĉiela Patro, Jesuo paŭzis por diri: "Vi, Jakobo, kiel patro de multaj, bone scias la veron de miaj vortoj." Kaj Jakobo diris: "Sed, Majstro, kiu diris al vi ke mi estas la patro de ses infanoj? Kiel vi sciis tion pri mi?" Kaj la Majstro respondis: "Sufiĉu diri ke la Patro kaj la Filo scias ĉiujn aferojn, ĉar ja ili vidas ĉion. Amante viajn infanojn kiel patro sur la tero, vi nun devas akcepti kiel realon la amon de la ĉiela Patro por vi – ne nur por ĉiuj la infanoj de Abrahamo, sed por vi, via individua animo."

142:2.4

Tiam Jesuo daŭrigis: "Kiam viaj infanoj estas tre junaj kaj neevoluitaj, kaj kiam vi devas puni ilin, ili eble konsideras ke ilia patro estas kolera kaj plena de resentebla kolero. Ilia neevoluebleco ne povas penetri preter la puno por discerni la antaŭvidan kaj korektan afekton de la patro. Sed kiam tiuj samaj infanoj iĝas plenkreskaj viroj kaj virinoj, ĉu ne estus frenezo por ili daŭre kliniĝi al tiuj fruaj kaj malĝustaj konceptoj pri ilia patro? Kiel viroj kaj virinoj ili nun devus discerni la amon de ilia patro en ĉiuj ĉi tiuj fruaj disciplinoj. Kaj ĉu ne homaro, kiel la jarcentoj pasas, venas pli bone kompreni la veran naturon kaj ameman karakteron de la Patro en la ĉielo? Kian profiton vi havas el postaj generacioj de spirita lumigo se vi persistas en rigardi Dion kiel Moseo kaj la profetoj vidis lin? Mi diras al vi, Jakobo, sub la brila lumo de ĉi tiu horo vi devus vidi la Patron kiel neniu el tiuj, kiuj antaŭe iris, iam vidis lin. Kaj tiel vidante lin, vi devus ĝojegi eniri la regnon kie tia kompatema Patro regas, kaj vi devus strebi ke lia volo de amo domini vian vivon de nun."

142:2.5

Kaj Jakobo respondis: "Rabeno, mi kredas; mi deziras ke vi konduku min en la regnon de la Patro."

142:3.1

La dek du apostoloj, plejmulte el kiuj aŭskultis tiun diskuton pri la karaktero de Dio, tiun nokton demandis Jesuon multajn demandojn pri la Patro en la ĉielo. La respondoj de la Majstro al tiuj demandoj plej bone prezentas sekvantan resumon en moderna frazeologio:

142:3.2

Jesuo malleve levis la dek du, substrekante: Ĉu vi ne scias la tradiciojn de Izrael rilate al la kresko de la ideo pri Jehovo, kaj ĉu vi estas senkleraj pri la instruado de la Skripturoj rilate al la doktrino de Dio? Kaj tiam la Majstro daŭrigis instrui la apostolojn pri la evoluo de la koncepto de Deo tra la kurso de la disvolviĝo de la juda popolo. Li atentigis pri la sekvantaj fazoj de la kresko de la ideo pri Dio:

142:3.3

Jehovo [Yahweh/Javeo] – la dio de la Sinaj klanoj. Tio estis la primitiva koncepto de Deo kiun Moseo levis al pli alta nivelo de la Sinjoro Dio de Izrael. La Patro en la ĉielo neniam malsukcesas akcepti la sinceran adoron de siaj infanoj sur la tero, neniam gravas kiel kruda estas ilia koncepto pri Deo aŭ per kia nomo ili simboligas lian diaan naturon.

142:3.4

2. La Plej Alta. Tiu koncepto de la Patro en la ĉielo estis proklamita de Melkisedek al Abrahamo kaj estis portita malproksimen de Salem per tiuj, kiuj poste kredis en tiun larĝan kaj etenditan ideon de Deo. Abrahamo kaj lia frato foriris el Uro pro la establado de sunkulto, kaj ili iĝis kredantoj en la instruado de Melkisedek pri El Elyon - la Plej Alta Dio. Ilia estis kompozita koncepto pri Dio, konsistanta en miksaĵo de iliaj pli malnovaj mezopotamiaj ideoj kaj la doktrino de la Plej Alta.

142:3.5

3. El Ŝadajo. Dum tiuj fruaj tagoj multaj de la Hebreoj adoris El Ŝadajo, la egipta koncepto de la Dio de la ĉielo, kiun ili lernis dum sia kaptiteco en la lando de la Nilo. Longe post la tempo de Melkisedek ĉiuj tri konceptoj pri Dio aligis por formi la doktrinon de la kreanta Deo, la Sinjoro Dio de Izrael.

142:3.6

4. Elohim. De la tempo de Adamo la instruado de la Paradiza Triunuo persistis. Ĉu vi ne memoras kiel la Skripturoj komencas asertante ke "En la komenco la Dioj kreis la ĉielon kaj la teron"? Tio indikas ke kiam tiu rekordo estis farita la Triunua koncepto de tri Dioj en unu estis trovebla en la religio de niaj prapatroj.

142:3.7

5. La Supera Jehovo. Ĉe la tempo de Jesaja tiuj kredoj pri Dio etendiĝis en la koncepton de Universala Kreanto kiu samtempe estis ĉiopova kaj ĉiukompatema. Kaj ĉi tiu evoluiĝanta kaj larĝiĝanta koncepto de Dio preskaŭ forverŝis ĉiujn antaŭajn ideojn pri Diaĵo en la religio de niaj patroj.

142:3.8

6. La Patro en la ĉielo. Kaj nun ni konas Dion kiel nian Patron en la ĉielo. Nia instruado provizas religion en kiu la kredanto estas filo de Dio. Tio estas la bona novaĵo de la evangelio de la regno de la ĉielo. Kunekzistantaj kun la Patro estas la Filo kaj la Spirito, kaj la malkaŝo de la naturo kaj ministro de ĉi tiuj Paradizaj Diaĵoj daŭros pliigi kaj briligi tra la senfinaj aĝoj de la eterna spiritua progresado de la suprenirantaj filoj de Dio. Ĉiam kaj dum ĉiuj aĝoj la vera adorado de iu homa estaĵo - koncerne la individuan spiritan progreson - estas rekoniĝita de la loĝanta spirito kiel omaĝo donita al la Patro en la ĉielo.

142:3.9

Neniam antaŭe estis tiom ŝokitaj la apostoloj kiel ili estis aŭdante tiun priskribon de la kresko de la koncepto pri Dio en la judaj mensoj de antaŭaj generacioj; ili estis tro konfuzitaj por demandi demandojn. Dum ili sidis antaŭ Jesuo en silento, la Majstro daŭrigis: "Kaj vi estus sciintaj tiujn verojn se vi legis la Skripturojn. Ĉu vi ne legis en Samuel kie estas dirite: 'Kaj la kolero de la Sinjoro flamis kontraŭ Izrael, tiel multe ke li instigis Davidon kontraŭ ili, dirante, iru numeri Izraelon kaj Judan'? Kaj tio ne estis stranga ĉar en la tagoj de Samuel la infanoj de Abrahamo vere kredis ke Jehovo kreis kaj bonon kaj malbonon. Sed kiam pli posta verkisto priskribis tiujn eventojn, post la larĝiĝo de la juda koncepto pri la naturo de Dio, li ne kuraĝis atribui malbonon al Jehovo; tial li diris: 'Kaj Satano staris kontraŭ Izrael kaj incitis Davidon numeri Izraelon.' Ĉu vi ne kapablas distingi ke tiaj registraĵoj en la Skripturoj klare montras kiel la koncepto pri la naturo de Dio daŭre kreskis de una generacio al alia?"

142:3.10

"Denove vi devus distingi la kreskon de la kompreno pri dia leĝo en perfekta kongruenco kun tiuj larĝiĝantaj konceptoj pri diaeco. Kiam la infanoj de Izrael eliris el Egiptujo en la tagoj antaŭ la plilargiĝinta malkaŝo de Jehovo, ili havis dek ordonojn kiuj funkciis kiel ilia leĝo ĝis la tempo kiam ili estis tendantaj antaŭ Sinai. Kaj tiuj dek ordonoj estis:

142:3.11

"1. Vi ne adoru alian dion, ĉar la Sinjoro estas ĵaluza Dio.

142:3.12

"2. Vi ne faru bildon de Dio el metalo.

142:3.13

"3. Vi ne forgesu festi la feston de senfermentita pano.

142:3.14

"4. El ĉiuj virseksaj homoj aŭ brutoj, la unuenaskitoj estas miaj, diras la Sinjoro.

142:3.15

"5. Ses tagojn vi povas labori, sed en la sepa tago vi devas ripozi.

142:3.16

"6. Vi ne malatentu festi la feston de la unuaj fruktoj kaj la feston de la kolektado ĉe la fino de la jaro.

142:3.17

"7. Vi ne oferu la sanganĉon de iu ofero kun fermentita pano.

142:3.18

"8. La ofero de la festo de la Pasko ne restu ĝis la mateno.

142:3.19

"9. La unuajn de la unuaj fruktoj de la tero vi devas alporti al la domo de la Sinjoro, via Dio.

142:3.20

"10. Vi ne bolas kapron en la lakto de lia patrino."

142:3.21

"Kaj poste, inter la tondroj kaj fulmoj de Sinai, Moseo donis al ili la novajn dek ordonojn, kiujn vi ĉiuj konsentos esti pli vortoj indaj akompani la plilargiĝantajn Jehovo konceptojn pri Diaeco. Kaj ĉu vi neniam atentis tiujn ordonojn kiel dufoje registritaj en la Skripturoj, ke en la unua okazo liberigo de Egiptujo estas asignita kiel kialo por observi la sabaton, dum en pli posta registraĵo la antaŭeniriĝantaj religiaj kredoj de niaj prapatroj postulis ke ĉi tio estu ŝanĝita al la rekono de la fakto de kreitaĵo kiel la kialo por la sabato observado?"

142:3.22

"Kaj ĉu vi memoros ke denove - en la pli granda spirita lumigo de la tagoj de Jesaja - tiuj dek negativaj ordonoj estis ŝanĝitaj en la granda kaj pozitiva leĝo de amo, la ordono ami Dion supre kaj vian proksimumon kiel vin mem. Kaj estas ĉi tiu suprema leĝo de amo por Dio kaj por homo, kiun mi ankaŭ deklaras al vi kiel konstituanta la tutan devon de la homo."

142:3.23

Kaj kiam li finis paroli, neniu homo demandis lin demandon. Ili iris, ĉiu al sia dormo.

142:4.1

Flavius, la greka judo, estis konvertito de la pordego, ne estante ne circumcidita ne baptita; kaj ĉar li estis granda amanto de la bela en arto kaj skulpturo, la domo kiun li okupis kiam li restadis en Jerusalemo estis bela konstruaĵo. Ĉi tiu hejmo estis ekskize ornamita per neprecaj trezoroj kiujn li kolektis ĉi tie kaj tie dum siaj vojaĝoj tra la mondo. Kiam li unue pensis inviti Jesuon al sia hejmo, li timis ke la Majstro eble ofendiĝus ĉe la vido de tiuj tiel nomataj bildoj. Sed Flavius estis agrable surprizita kiam Jesuo eniris la hejmon, ke anstataŭ riproĉi lin pro havi tiujn supoze idoltrosajn objektojn disĵetitajn en la domo, li montris grandan intereson pri la tuta kolekto kaj faris multajn apreciajn demandojn pri ĉiu objekto dum Flavius kondukis lin de ĉambro al ĉambro, montrante al li ĉiujn siajn favoratajn statuojn.

142:4.2

La Majstro vidis ke lia gastiganto estis konfuzita pro lia afabla atitudo al arto; tial, kiam ili finis la rigardon de la tuta kolekto, Jesuo diris: "Pro tio ke vi aprezas la belecon de aĵoj kreitaj de mia Patro kaj faritaj de la artistaj manoj de la homo, kial vi estus atendinta esti riproĉata? Ĉar Moseo iam penadis batali kontraŭ idolatrio kaj la adorado de malveraj dioj, kial ĉiuj homoj devus mieni kontraŭ la riprodukto de gracon kaj belecon? Mi diras al vi, Flavius, la infanoj de Moseo miskomprenis lin, kaj nun ili faras malverajn diojn eĉ el liaj malpermesoj pri bildoj kaj similecoj de aĵoj en la ĉielo kaj sur la tero. Sed eĉ se Moseo instruis tiajn limigojn al la mallumaj mensoj de tiuj tagoj, kio tion havas kun ĉi tiu tago kiam la Patro en la ĉielo estas malkaŝita kiel la universala Spirita Reganto super ĉio? Kaj, Flavius, mi deklaras ke en la venonta regno ili ne plu instruos, 'Ne adoru ĉi tion kaj ne adoru ĉi tion'; ili ne plu sin okupos pri komandoj ne adori ĉi tion kaj zorgi ke oni ne faru tion, sed prefere ĉiuj okupiĝos pri unu suprema devo. Kaj ĉi tiu devo de homo estas esprimata en du grandaj privilegioj: sincera adorado de la senlima Kreanto, la Paradiza Patro, kaj ama servo donita al siaj samhomoj. Se vi amas vian proksimulon kiel vi amas vin mem, vi vere scias ke vi estas filo de Dio."

142:4.3

"En epoko kiam mia Patro ne estis bone komprenita, Moseo estis pravigita en siaj penadoj kontraŭstari idolatrion, sed en la venonta epoko la Patro estos malkaŝita en la vivo de la Filo; kaj ĉi tiu nova malkaŝo de Dio faros ĝin por ĉiam nebezonata konfuzi la Kreantan Patron kun statuoj de ŝtono aŭ bildoj de oro kaj arĝento. Ekde nun, inteligentaj homoj povas ĝui la trezorojn de arto sen konfuzi tiun materialan aprezon de beleco kun la adorado kaj servo al la Patro en Paradizo, la Dio de ĉio kaj ĉiuj estaĵoj."

142:4.4

Flavius kredis ĉion kion Jesuo instruis al li. La venontan tagon li iris al Betania trans la Jordanon kaj estis baptita de la disĉiploj de Johano. Kaj li faris tion ĉar la apostoloj de Jesuo ankoraŭ ne baptis kredantojn. Kiam Flavius revenis al Jerusalemo, li faris grandan festenon por Jesuo kaj invitis sesdek el siaj amikoj. Kaj multaj el ĉi tiuj gastoj ankaŭ iĝis kredantoj en la mesaĝo de la venonta regno.

142:5.1

Unu el la grandaj predikoj kiujn Jesuo predikis en la templo en tiu pashejma semajno estis respondo al demando de unu el liaj aŭskultantoj, viro de Damasko.

Ĉi tiu viro demandis Jesuon: "Sed, Rabbi, kiel ni scios certe ke vi estas sendita de Dio, kaj ke ni vere povos eniri en tiun regnon kiun vi kaj viaj disĉiploj deklaras esti proksima?" Kaj Jesuo respondis:

142:5.2

"Rilate al mia mesaĝo kaj la instruado de miaj disĉiploj, vi devus juĝi ilin laŭ iliaj fruktoj. Se ni proklamas al vi la verojn de la spirito, la spirito atestos en viaj koroj ke nia mesaĝo estas ĝenuna. Koncerne la regnon kaj vian certecon pri akcepto de la ĉielo Patro, lasu min demandi kian patron inter vi kiu estas merita kaj korema patro konservus sian filon en angoro aŭ suspenso pri lia stato en la familio aŭ lia loko de sekureco en la afektoj de la koro de sia patro? Ĉu vi, tera patroj, ĝuas torturi viajn infanojn per incertecon pri ilia loko de abidanta amo en viaj homaj koroj? Ankaŭ ne lasas via Patro en la ĉielo siajn fidaĵajn infanojn de la spirito en dubinda incertecon pri ilia pozicio en la regno. Se vi akceptas Dion kiel vian Patron, tiam vere kaj en vero vi estas la filoj de Dio. Kaj se vi estas filoj, tiam vi sekuras en la pozicio kaj stato de ĉio kio koncernas eternan kaj dia filiĝon. Se vi kredas miajn vortojn, vi per tio kredas en Tiu kiu sendis min, kaj per tio kredante en la Patro, vi faris vian staton en la ĉiela civitenaĵo certa. Se vi faras la volon de la Patro en la ĉielo, vi neniam malsukcesos en atingo de la eterna vivo de progresado en la dia regno."

142:5.3

"La Supera Spirito atestos kun viaj spiritoj ke vi vere estas la infanoj de Dio. Kaj se vi estas la filoj de Dio, tiam vi estis naskitaj de la spirito de Dio; kaj kiu ajn estas naskita de la spirito havas en si la povon venki ĉian dubon, kaj ĉi tiu estas la venko kiu venkas ĉian incertecon, eĉ via fido.

142:5.4

"Diris la Profeto Jesaja, parolante pri ĉi tiuj tempoj: 'Kiam la spirito estas elverŝita sur ni el la alteco, tiam la laboro de justecon fariĝos pacon, trankvilecon, kaj certecon por ĉiam.' Kaj por ĉiuj kiuj vere kredas ĉi tiun evangelion, mi fariĝos garantio por ilia ricevo en la eternaj kompatemoj kaj la eterna vivo de la regno de mia Patro. Vi, do, kiuj aŭdas ĉi tiun mesaĝon kaj kredas ĉi tiun evangelion de la regno estas la filoj de Dio, kaj vi havas la eternan vivon; kaj la pruvo al la tuta mondo ke vi estis naskitaj de la spirito estas ke vi sincere amas unu la alian."

142:5.5

La amaso da aŭskultantoj restis multajn horojn kun Jesuo, demandante lin demandojn kaj atente aŭskultante liajn konsolajn respondojn. Eĉ la apostoloj estis kuraĝigitaj de la instruado de Jesuo prediki la evangelion de la regno kun pli granda potenco kaj certeco. Ĉi tiu sperto en Jerusalemo estis granda inspiro al la dek du. Estis ilia unua kontakto kun tiaj enormaj amasoj, kaj ili lernis multajn valorajn lecionojn kiuj montriĝis granda helpo en ilia posteuloj.

142:6.1

Unu vesperon ĉe la hejmo de Flavius venis por vidi Jesuon Nicodemo, riĉa kaj maljuna membro de la juda Senedrino. Li aŭdis multe pri la instruado de tiu ĝalileano, kaj tiel li iris unu posttagmeze por aŭdi lin kiam li instruis en la kortoj de la templo. Li estus iris ofte por aŭdi Jesuon instrui, sed li timis esti vidata de la homamaso ĉe lia instruado, ĉar jam estis la estroj de la judoj tiom malamikaj al Jesuo ke neniu membro de la Senedrino volus esti identigita en ia malferma maniero kun li. Sekve, Nicodemo aranĝis kun Andreo vidi Jesuon private kaj post noktomeco en tiu aparta vespero. Petro, Jakobo, kaj Johano estis en la ĝardeno de Flavius kiam la interparolado komenciĝis, sed poste ili ĉiuj iris en la domon kie la diskuto daŭriĝis.

142:6.2

Akceptante Nicodemon, Jesuo ne montris specialan deferencecon; parolante kun li, ne estis kompromiso aŭ troa insistegeco. La Majstro ne provis repeladi sian sekretan vizitanton, nek li uzis sarkasmon. En ĉiuj siaj rilatoj kun la eminenta vizitanto, Jesuo estis trankvila, serioza, kaj digna. Nicodemo ne estis oficiala delegito de la Senedrino; li venis vidi Jesuon tute pro sia persona kaj sincera intereso pri la instruado de la Majstro.

142:6.3

Post kiam Flavius prezentis lin, Nicodemo diris: "Rabbi, ni scias ke vi estas instruisto sendita de Dio, ĉar neniu simpla homo povus tiel instrui se Dio ne estus kun li. Kaj mi deziras scii pli pri viaj instruadoj rilate al la venonta regno."

142:6.4

Jesuo respondis al Nicodemo: "Vere, vere, mi diras al vi, Nicodemo, se homo ne estas naskita supren, li ne povas vidi la regnon de Dio." Tiam respondis

Nicodemo: "Sed kiel homo povas naskiĝi denove kiam li estas maljuna? Li ne povas eniri duan fojon en la uteron de sia patrino por naskiĝi."

142:6.5

Jesuo diris: "Tamen, mi diras al vi, se homo ne estas naskita de la spirito, li ne povas eniri en la regnon de Dio. Tio kio estas naskita el la karno estas karno, kaj tio kio estas naskita de la spirito estas spirito. Sed vi ne devus miri ke mi diris al vi ke vi devas esti naskita supren. Kiam la vento blovas, vi aŭdas la bruismon de la folioj, sed vi ne vidas la venton — de kie ĝi venas aŭ kien ĝi iras — kaj tiel estas kun ĉiu naskita de la spirito. Per la okuloj de la karno vi povas vidadi la manifestaĵojn de la spirito, sed vi ne povas vere diskerni la spiriton."

142:6.6

Nicodemo respondis: "Sed mi ne komprenas — kiel tio povas okazi?" Jesuo diris: "Ĉu eblas ke vi estas instruisto en Israelo kaj tamen ne sciis pri ĉio ĉi? Do fariĝas la devo de tiuj, kiuj scias pri la realaĵoj de la spirito, reveli ĉi tiujn aferojn al tiuj, kiuj vidas nur la manifestaĵojn de la materiala mondo. Sed ĉu vi kredos al ni se ni rakontos al vi pri la ĉielaj veroj? Ĉu vi havas la kuragxon, Nicodemo, kredi je tiu, kiu malsuprenvenis el la ĉielo, eĉ la Filo de Homo?"

142:6.7

Kaj Nicodemo diris: "Sed kiel mi povas komenci teni ĉi tiun spiriton kiu devas refari min por eniri en la regnon?" Jesuo respondis: "Jam loĝas en vi la spirito de la Patro en la ĉielo. Se vi permesus vin konduki de ĉi tiu suprenveninta spirito, tre baldaŭ vi komencus vidi per la okuloj de la spirito, kaj tiam per la tuta korpa elekto de spirita gvido, vi estus naskita de la spirito, ĉar via sola celo vivi estus plenumi la volon de via Patro en la ĉielo. Kaj tiel trovante vin naskita de la spirito kaj feliĉe en la regno de Dio, vi komencus porti en via ĉiutaga vivo la abundajn fruktojn de la spirito."

142:6.8

Nicodemo estis tute sincere. Li estis profunde impresita sed foriris konfuzita. Nicodemo estis klera pri mem-dezvoltiĝo, mem-restrigo, kaj eĉ pri altaj moralaj ecoj. Li estis rafinita, egoista, kaj altruista; sed li ne sciis kiel submeti sian volon al la volo de la dia Patro kiel malgranda infano estas volonta submetiĝi al la gvidado kaj direktado de saĝa kaj amanta tera patro, tiel iĝante reale filo de Dio, progresiva heredanto de la eterna regno.

142:6.9

Sed Nicodemo tamen alvokis sufiĉan fidon por teni la regnon. Li mallaŭte protestis kiam liaj kolegoj de la Senedrino celis kondamni Jesuon sen audi; kaj kun Jozefo el Arimateo, li poste forte konfesis sian fidelecon kaj postulis la korpon de Jesuo, eĉ kiam la plejmulto de la disĉiploj forfugis timante de la scenoj de ilia Majstro fina suferado kaj morto.

142:7.1

Post la okupita periodo de instruado kaj persona laboro de Paska semajno en Jerusalemo, Jesuo pasigis la sekvantan merkredon ĉe Betanio kun siaj apostoloj, ripozante. Tiu posttagmezo, Tomaso demandis demandon kiu elvokis longan kaj instruan respondon. Diris Tomaso: "Majstro, en la tago kiam ni estis apartigitaj kiel ambasadoroj de la regno, vi diris al ni multajn aferojn, instruis nin pri nia persona modo de vivo, sed kion ni devas instrui al la multo? Kiel tiuj homoj devas vivi post pli kompleta veno de la regno? Ĉu viaj disĉiploj posedos sklavojn? Ĉu viaj kredantoj serĉos malriĉecon kaj evitos posedaĵon? Ĉu la kompato sola regos tiel ke ni ne plu havos leĝon kaj justicon?" Jesuo kaj la dek du pasigis la tutan posttagmezon kaj la tutan vespereon, post vespermango, diskutante pri la demandoj de Tomaso. Por la celoj de tiu ĉi registro, ni prezentas la sekvantan resumon de la instruado de la Majstro:

142:7.2

Jesuo unue provis klarigi al siaj apostoloj ke li mem estis sur la tero vivanta unikan vivon en la karno, kaj ke ili, la dek du, estis vokitaj partopreni en tiu ĉi donacema sperto de la Filo de Homa; kaj kiel tiaj kunlaborantoj, ili ankaŭ devas dividi multajn el la specialaj limigoj kaj devoj de la tuta donacema sperto. Estis velita antaŭanero ke la Filo de Homa estis la sola persono kiu iam vivis sur la tero kiu povis samtempe vidi en la koreton de Dio kaj en la profundeco de la animo de la homo.

142:7.3

Tre klare Jesuo klarigis ke la regno de la ĉielo estis evoluiganta sperto, komenciĝanta ĉi tie sur la tero kaj progresanta tra postsekvinaj vivoj ĝis Paradizo. Dum la vespere li decidige diris ke je ia estonta etapo de la regna evoluo li revidos tiun ĉi mondon en spiritpotenco kaj dia gloro.

142:7.4

Li poste klarigis ke la "regna ideo" ne estis la plej bona maniero por illustri la rilaton de la homo al Dio; ke li uzis tiajn figuraĵojn pro tio ke la judaj homoj atendis la regnon, kaj pro tio ke Johano predikis en esprimoj de la venonta regno. Jesuo diris: "La homoj de alia epoko pli bone komprenos la evangelion de la regno kiam ĝi estos prezentita per esprimoj esprimantaj la familian rilaton—kiam homo komprenos religion kiel la instruado pri la patreco de Dio kaj la frateco de la homaro, filiĝo al Dio." Poste la Majstro parolis iom longe pri la tera familio kiel ilustraĵo de la ĉiela familio, reafirmante la du fundamentajn leĝojn de vivado: la unua ordono de amo por la patro, la ĉefo de la familio, kaj la dua ordono de reciprokaj amo inter la infanoj, ami vian fraton kiel vin mem. Kaj poste li klarigis ke tia kvalito de frateca afableco nepre manifestiĝus per mem-forlasa kaj amanta socia servo.

142:7.5

Poste venis la memorinda diskuto pri la fundamentaj karakterizaĵoj de familia vivo kaj ilia aplikado al la rilato inter Dio kaj homo. Jesuo deklaris ke vera familio estas fondita sur la sekvantaj sep faktoj:

142:7.6

La fakto de ekzisto. La rilatoj de naturo kaj la fenomenoj de mortaj similecoj estas kunligitaj en la familio: Infanoj heredas certajn gepatrajn trajtojn. La infanoj originas de la gepatroj; la persona ekzisto dependas de la ago de la patro. La rilato de patro kaj infano estas enhereda en ĉia naturo kaj plenigas ĉiujn vivantajn ekzistojn.

142:7.7

2. Sekureco kaj ĝuado. Veraj patroj grandan ĝuon ricevas el provizi la bezonojn de siaj infanoj. Multaj patroj ne estas kontentaj nur provizi la simplajn dezirojn de siaj infanoj, sed ĝuas ankaŭ fari provizon por iliaj ĝuoj.

142:7.8

3. Eduko kaj trejnado. Saĝaj patroj atente planas por la eduko kaj adekvata trejnado de siaj filoj kaj filinoj. Kiam ili estas junaj, ili estas preparitaj por la pli grandaj respondecoj de posteuloj.

142:7.9

4. Disciplino kaj restrado. Antaŭvidegaj patroj ankaŭ faras provizon por la necesara disciplino, gvidado, korekto, kaj foje restrado de siaj junaj kaj ne-maturaj idoj.

142:7.10

5. Kunlaboro kaj fideleco. La afektiva patro havas intima kaj amanta interkonsento kun siaj infanoj. Ĉiam lia orelo estas malfermita al iliaj petoj; li ĉiam estas preta dividi iliajn malfacilaĵojn kaj helpi ilin pri iliaj malfacilaĵoj. La patro estas supere interesa pri la progresanta bonstato de sia idaro.

142:7.11

6. Amo kaj kompatemo. Kompata patro estas libere pardonema; patroj ne konservas venĝivajn memorojn kontraŭ siaj infanoj. Patroj ne estas kiel juĝistoj, malamikoj, aŭ ŝuldantoj. Realaj familioj estas konstruitaj sur toleremo, pacienco, kaj pardonpeto.

142:7.12

7. Provizo por la estonteco. Temporaj patroj ŝatas forlasi heredaĵon por siaj filoj. La familio daŭras de unu generacio al alia. Morto nur finas unu generacion por marki la komenciĝon de alia. Morto finas individuan vivon sed ne necesare la familion.

142:7.13

Dum horoj la Majstro diskutis pri la aplikado de ĉi tiuj trajtoj de familia vivo al la rilatoj de la homo, la tera infano, al Dio, la Paradiza Patro. Kaj jen estis lia konkludo: "Tutan ĉi tiun rilaton de filo al la Patro, mi konas en perfekteco, ĉar ĉion kion vi devas atingi de filiĝo en la eterna estonteco mi jam atingis. La Filo de Homa estas pretigita supreniri al la dekstra flanko de la Patro, tiel ke en mi estas la vojo nun pli larĝe malfermita por ĉiuj el vi vidi Dion kaj, antaŭ ol vi finos la gloran progresadon, perfektigite fariĝi, eĉ kiel via Patro en la ĉielo estas perfekta."

142:7.14

Kiam la apostoloj aŭdis tiujn surprizajn vortojn, ili rememoris la deklarojn kiujn Johano faris je la tempo de Jesuo' baptado, kaj ili ankaŭ vivide rememoris tiun

sperton en rilato kun sia predikado kaj instruado post la morto kaj releviĝo de la Majstro.

142:7.15

Jesuo estas dia Filo, unu en la tuta konfido de la Universala Patro. Li estis kun la Patro kaj komprenis lin tute. Nun li vivis sian teran vivon ĝis la plena kontento de la Patro, kaj tiu enkarnejo en la karno ebligis al li tute kompreni la homon. Jesuo estis la perfekteco de homo; li atingis tian perfektecon kiel al ĉiuj veraj kredantoj estas destinata atingi en li kaj per li. Jesuo malkaŝis Dion de perfekteco al la homo kaj prezentiĝis en si mem kiel la perfektigita filo de la regionoj al Dio.

142:7.16

Malgraŭ ke Jesuo diskuradis dum pluraj horoj, Tomas tamen ne estis ankoraŭ kontenta, ĉar li diris: “Sed, Majstro, ni ne trovas ke la Patro en la ĉielo ĉiam traktas nin afable kaj kompateme. Multajn fojojn ni profunde suferas sur la tero, kaj ne ĉiam estas responditaj niaj preĝoj. Kie ni malkomprenas la signifon de via instruo?”

142:7.17

Jesuo respondis: “Tomas, Tomas, ĉiutempe antaŭ kiam vi akiras la kapablon aŭskulti per la orelo de la spirito? Kiom longe antaŭ ol vi perceptos ke tiu regno estas spirita regno, kaj ke Mia Patro ankaŭ estas spirita estulo? Ĉu vi ne komprenas ke mi instruas vin kiel spirajn infanojn en la spirita familio de la ĉielo, de kiu la patrineco estas senlima kaj eterna spirito? Ĉu vi ne povas kompreni ke mi uzas la teran familion kiel ilustraĵon de diaj rilatoj sen tiel literale aplikante mian instruon al materialaj aferoj? Ĉu en viaj pensoj vi ne povas apartigi la spirajn realaĵojn de la regno de la materialaj, sociaj, ekonomiaj, kaj politikaj problemoj de la epoko? Kiam mi parolas la lingvon de la spirito, kial vi insistas traduki mian signifon en la lingvon de la karno nur ĉar mi supozas uzi ordinajn kaj literajn rilatojn por ilustrado? Miaj infanoj, mi petas vin ke vi ĉesu apliki la instruon de la regno de la spirito al la malnoblaj aferoj de sklaveco, malriĉeco, domoj, kaj teroj, kaj al la materialaj problemoj de homa ekvilibro kaj justeco. Ĉi tiuj tempaj aferoj estas la zorgo de la homoj de ĉi tiu mondo, kaj kvankam iel ili influas ĉiujn homojn, vi estis vokitaj reprezentanti min en la mondo, eĉ kiel mi reprezentas mian Patron. Vi estas spiraj ambasadoroj de spirita regno, specialaj reprezentantoj de la spirita Patro. Ĉi tiu tempo devus esti ebla por mi instrui vin kiel plenary maturajn virojn de la spirita regno. Ĉu mi devas ĉiam alparoli vin nur kiel

infanojn? Ĉu vi neniam kreskos en spirita percepto? Tamen, mi amas vin kaj suferos kun vi, eĉ ĝis la tre fino de nia asocio en la karno. Kaj eĉ tiam mia spirito iros antaŭ vi en la tutan mondon.”

142:8.1

Ĝis la fino de aprilo, la kontraŭstaro al Jesuo inter la Fariseoj kaj Sadukeoj iĝis tiom forte esprimata ke la Majstro kaj liaj apostoloj decidis forlasi Jerusalemon por iom da tempo, irante suden por labori en Bet-Leĥem kaj Hebron. La tuta monato de majo estis pasigita farante personan laboron en ĉi tiuj urboj kaj inter la homoj de la ĉirkaŭaj vilaĝoj. Dum tiu vojaĝo ne estis farata publika predikado, nur vizitado hejmen al hejmo. Parton de tiu tempo, dum la apostoloj instruis la evangelion kaj ministris al la malsanaj, Jesuo kaj Abner pasigis en Engedi, vizitante la Nazarana kolonio. Johano la Baptisto eliris de ĉi tiu loko, kaj Abner estis estro de ĉi tiu grupo. Multaj de la fratinoj de la Nazaranoj fariĝis kredantoj je Jesuo, sed la plimulto de ĉi tiuj asketaj kaj ekscentraj homoj rifuzis akcepti lin kiel instruiston senditan de la ĉielo ĉar li ne instruis pri fastado kaj aliaj formoj de mem-frenezeco.

142:8.2

La homoj loĝantaj en ĉi tiu regiono ne sciis ke Jesuo estis naskita en Bet-Leĥem. Ili ĉiam supozis ke la Majstro estis naskita en Nazareto, same kiel faris la granda plimulto de liaj disĉiploj, sed la dekduoj sciis la faktojn.

142:8.3

Ĉi tiu restado en la sudo de Judeo estis trankvila kaj fruktoporta sezono de laborado; multaj animoj estis aldonitaj al la regno. Je la unuaj tagoj de junio, la agitado kontraŭ Jesuo tiom kvietiĝis en Jerusalemo ke la Majstro kaj la apostoloj revenis por instrui kaj konsoli kredantojn.

142:8.4

Malgraŭ Jesuo kaj la apostoloj pasigis la tutan monaton de junio en aŭ apude Jerusalemo, ili ne faris publikan instruadon dum tiu periodo. Ili vivis plejparte en tendoj, kiujn ili starigis en ombra parko aŭ ĝardeno, konata en tiu tempo kiel Getsemano. Ĉi tiu parko estis situanta sur la okcidenta flanko de la Monto de Oliveto ne malproksime de la rivero Kidron. La sabataj semajnfinoj ili kutimis pasigi kun Lazaro kaj liaj fratinoj en Bet-Anja. Jesuo eniris en la murojn de Jerusalemo nur kelkfoje, sed granda nombro da interesataj demandantoj venis al

Getsemano por viziti lin. Unu vendrede vespere, Nikodemo kaj unu Jozefo de Arimateo riskis iri por vidi Jesuon sed returniĝis pro timo eĉ post kiam ili staris antaŭ la enirejo de la Majstra tendo. Kaj, kompreneble, ili ne perceptis ke Jesuo sciis ĉion pri iliaj agoj.

142:8.5

Kiam la regantoj de la Judoj eksciis ke Jesuo revenis al Jerusalemo, ili pretiĝis aresti lin; sed kiam ili observis ke li ne faras publikan predikon, ili konkludis ke li estis timigita de ilia antaŭa agitado kaj decidis lasi lin daŭrigi sian instruadon tiel private mane sen plua malhelpado. Kaj tiel aferoj progresis kviete ĝis la lastaj tagoj de junio, kiam unu Simon, membro de la Sanhedrino, publike adoptis la instruojn de Jesuo, post tiel deklarante sin antaŭ la regantoj de la Judoj. Tuj nova agitado por aresti Jesuon eliris kaj kreskis tiel forte ke la Majstro decidis retiriĝi en la urbojn de Samario kaj la Dekapolis.